

Geachte leden van de commissie

Via deze brief wil ik graag mijn standpunten naar voren brengen t.a.v. het tbs-systeem. Voor mij persoonlijk zou ik het probleem in 4 delen willen opsplitsen.

- Het eerste punt begint bij de strafzaken en met het verharden van de maatschappij, lijkt het er soms op dat er meer tbs wordt opgelegd. De vraag rijst of het altijd in verhouding staat met het gepleegde delict of dat er andere mogelijkheden zijn voor eventuele behandeling.
- Het tweede punt betreft dat het tbs-systeem van oorsprong in het leven is geroepen, met als doel en veilige terugkeer in de maatschappij. Ik heb me zelf vaak afgevraagd of dit nog steeds het doel is of dat we dit misschien uit het oog zijn verloren. Als bijvoorbeeld iemand 30 jaar oud is en 18 jaar cel met tbs wordt opgelegd wat wordt dan het doel van de tbs? soms lijkt het alsof het wordt gebruikt als een soort verkapte levenslang. Ik ben me heel goed bewust dat straf erbij hoort. Maar iemand met een problematiek gaat in de gevangenis niet werken aan zichzelf tot dat de behandeling start. De cultuur in detentie is het tegenovergestelde dan van een tbs-kliniek. Wat vraagt van een persoon eerst 18 jaar gedrag vanuit de detentie te veranderen. Ik zou me een systeem voorstellen waarin gevangenis afdelingen krijgen waar mensen met een behandeling kunnen starten. (wat verder gaat dan enkel een PPC) Omdat ik niet pleit dat gevangenis straf niet op zijn plaats is maar meer de verhouding hiervan als iemand een problematiek heeft en eigenlijk baat heeft bij zo snel mogelijk een behandeling.
- Het derde punt zit hem in de klinieken zelf. Ik kan me de tijd herinneren van mijn eigen behandeling dat het goed gevuld was met therapieën. Ik kan er niet omheen dat door alle bezuinigen dit ook terug te zien is qua behandel aanbod. Hierdoor duren behandeltrajecten langer en zorgt dit zeker voor een vertraging. Maar het zit hem ook in personeelstekort waar door er vertragingen oplopen. Een veel gehoorde opmerking is dat mensen die tbs hebben dat er vanuit klinieken soms makkelijk wordt gezegd. "Ja, hij heeft tocht tbs dus we hebben de tijd om dingen rustig aan te doen." Dit baart me wel zorgen dat er zo makkelijk wordt gesproken over iemand zijn toekomst en de behandeling hierdoor stagneert. Daarnaast speelt ook de maatschappij een grote rol als het gaat om besluiten te nemen t.a.v. verlof aanvragen maar ook resocialiseren. Terwijl verlof een belangrijk onderdeel is van de behandeling maar dit ook onder druk staat. Waarin ik van mening ben dat de media hierin een grote rol speelt heel veel verloven gaan goed maar bij een gebeurtenis staat alles weer onder druk. Ik begrijp dat elk incident te veel is en dit verschrikkelijk is mis ik wel hier heel vaak nuance in. Wat het imago van tbs heel negatief blijft. Persoonlijk kan er volgens mij veel kritischer gekeken worden naar de verlengingen. Ik heb ooit een interview gezien van een psychiater in Amerika die vertelde pak een willekeurig mens van de straat zet hem in een afgesloten ruimte en je gaat altijd wel iets vinden. Wat ik hiermee wil zeggen als mensen jaren in een kliniek zitten dan blijven er altijd wel zaken gevonden worden, de vraag is heeft dat te maken met het recidive of risico. Het is soms te makkelijk om te zeggen mensen zitten hier met een probleem dus elk probleem moet opgelost worden maar is dat realistisch. Ik vraag me af of de tbs die nu oneindig kan duren nog strengere toetsingskaders moeten krijgen. Persoonlijke noot. Ik heb mij zelf heel erg verzet om de tbs-dwang veroordeling. Niet eens omdat ik vond dat ik geen hulp nodig had maar dat het oneindig kan duren en je geen hoop en perspectief hebt. Als bv een termijn van max 6 jaar aanzit en daarna een hele kritische toetsing. Dan geeft dat meer perspectief en ben je als patiënt meer geneigd ergens naar toe te werken. Want we weten als mens hoe belangrijk hoop en perspectief is. Ik had gehoopt dat we tijdens de corona ons hier meer bewust van waren geworden. Met alle maatregelen en Lockdown was een veel gehoorde opmerking waar werken we naar toe,

krijgen we meer vrijheid? Als tbs'er ben je los of je meewerkt afhankelijk van allerlei factoren.

- Het laatste punt heeft alles te maken met resocialiseren op het moment dat iemand mag uitstromen maar nog geen vervolgplek heeft of dat gemeentes hier soms ook niet op zitten te wachten dan blijft iemand in de kliniek. Het is in Nederland zo dat na je straf en maatregel je weer een 2^e kans verdient in de maatschappij de praktijk is helaas toch anders omtrent al het stigma wat er heerst. De overheid geeft aan dat het ook aan de maatschappij is om hiervoor open te staan. Echter alle regels van de overheid maakt het wel heel lastig en zijn de regels en wetten helemaal niet gericht op een 2^e kans. Want steeds meer wordt de VOG ingevoerd en bestaat er haast geen ruimte tot een individuele beoordeling. Waardoor mensen moeilijk aan werk kunnen komen terwijl een zinvolle baan bijdraagt aan stabiel leven. Er wordt snel gezegd sociale werkplek of andere soortgelijke plekken. Maar iedereen wil iets doen wat aansluit bij zijn niveau en eigenwaarde en om ergens voldoening uit te halen. Momenteel is ervaringsdeskundige in opkomst bij de forensische wereld maar tegelijkertijd kan het niet omdat er geen vog wordt afgegeven en hier ook niet naar persoonlijke omstandigheden of het doel van de functie wordt gekeken. Ook de regels van justitie staan haaks met het ondertekenen van het kwaliteitskader en de praktijk. Wat doet lijken alsof een 2^e kans goed is maar tegelijkertijd niet in onze achtertuin en als meerdere dat zeggen qua wonen en werken dan wordt doorstroom heel lastig.

Persoonlijk heb ik veel baat gehad bij mijn behandeling en ben ik geen tegenstander van het systeem maar ben ik wel van mening dat het anders ingericht zou kunnen worden. Ik heb in 2019 een boek geschreven omdat ik veel negatieve verhalen om mij heen hoorde t.a.v. de tbs. Ik zeg altijd het had zo nooit mogen lopen maar het heeft mij echt geholpen. Ik denk als je iets aan het imago wil doen is dat je niet alleen maar negatieve berichtgevingen naar buiten brengt maar als justitie ook voorbeelden op noemt van mensen die op een goede manier uitstromen en hun leven weer oppakken. Laat twee kanten zien want de maatschappij heeft niks aan cijfers maar een gezicht en een verhaal doet veel meer dan statistieken soms. Laat de mens achter de tbs en herstel zien.